

Vakantie, vakantie, vakantie

'Vakantie! Vakantie! Vakantie!' Hanne, Marthe en Julia dansten vrolijk langs het zwembad van B&B Casa Diego. Het kleine charmante hotelletje lag tussen groene velden en olijfboomgaarden. Het zwembad werd omringd door palmbomen en aan de balkonnetjes van de kamers hingen bloemen. K3 was op vakantie in het prachtige dorpje Porto

Sirento en ze genoten er met hun drietjes met volle teugen van zon, zee en strand. De meisjes hadden er de vakantie van hun leven.

Ze trokken eropuit met drie kleurrijke scooters. Een roze voor Hanne, een gele voor Julia en een oranje voor Marthe.

'Ah, mijn favoriete zonnestraaltjes!'

Diego, de uitbundige gastheer van de B&B, lachte hen toe terwijl hij onhandig sukkelde met een paar koffers van andere gasten. De K'tjes zetten hun helm op en vertrokken met een lach op hun gezicht.

Hanne, Marthe en Julia reden op hun scooters naar het dorp. Ze reden de brug over. Daar stond een jongen naar Julia te zwaaien. De drie stopten even.

'Goeiemorgen, prinses', zei de jongen lief tegen Julia.

Julia glimlachte verliefd: 'Hey, Kai.' Kai was Julia's vakantie-liefje. Ze smolt helemaal weg.

Marthe en Hanne stonden te wachten met hun scooters. Ze zagen hoe Julia in Kai's ogen verdronk en toeterden luid. Julia schrok op van het getoeter.

'Dag, Kai!' zwaaiden Marthe en Hanne vrolijk plagend. Julia lachte en reed haar vriendinnen achterna.

'Ik zie je straks!' riep ze Kai nog na. Ze keek nog even in de spiegel van haar scooter naar haar bink met het peperkoeken hart.

De K'tjes reden het dorpspleintje op. Er heerste een gezellige drukte en het duurde niet lang voor het hele dorp meeding in hun opgewekte vakantiegevoel. De meisjes dansten in en rond de fontein. Iedereen deed met hen mee!

'Schatten uit de zee!' riep een kereltje luid. Het was Gaston. Hij stond op de markt met een zelfgemaakt kraampje, gevuld met wonderlijke schelpen en vreemde voorwerpen. Gaston was een guitig ventje dat graag mensen naar zijn kraampje lokte met verhalen over de zee. De K'tjes gingen een kijkje nemen. Gaston liet de meisjes twee prachtige koralen zeepaardjes zien.

Marthe en Julia grabbelden er elk eentje vast. Zo mooi!

'Ze zijn allemaal anders en toch hetzelfde', zei Gaston fier.

Marthe glimlachte: 'Net zoals wij.'

'Die zeepaardjes geven zeemeerminnen aan elkaar', verklapte Gaston.

Hanne fronste. 'Zeemeerminnen?' En ook Marthe keek bedenkelijk, maar Julia ging helemaal mee in het verhaal van de jongen: 'Wauw!'

Marthe moest om Julia lachen: 'Julia, zeemeerminnen bestaan toch helemaal niet.'

Julia wuifde het weg: 'Nee, tuurlijk niet. Haha.'

Maar Hanne zag iets in de blik van Gaston. Het leek alsof de jongen geen woord gelogen had van wat hij zei...

